

Mi smo čuvarji . . . (Govoreči zbor)

Osebe: 1., 2., 3., 4. deklica ter zbor deklic in kasneje 11 dečkov. Deklice so izmenoma v narodni noši in v mornariških krojih, po potrebi so lahko oblečene tudi pisano, da je slika bolj pestra.

Dečki so mladi mornarčki.

Ozadje morje.

DEKLICE (se igrajo ob morskem obrežju. Imajo več žog, ki si jih mečejo ter jih živahno love. Med tem pojo):

Pisana jadra napeta,
čolnič po morju brzi,
jata galebov ga spremlja,
za brazdo delfin se podi.

Brodar se obrača po vetru,
križari, krmari svoj čoln,
veselo zavriska, zapoje,
sreče neskončne je poln...

1. DEKLICA (stopi iz gruče in nagovori tovarišice):

Od izliva bistre Soče
do skipetarskih planin,
naše morje se preliva,
naše majke tam je sin.

2. DEKLICA (nadaljuje nekje sredi tovarišic):

Pa sinove kruti tujec
je razgnal in oddvojil,
mar mu je za bridke solze,
da le v pest jih je dobil.

3. DEKLICA (se oglasi v skupini):

Mati joče, stoče, moli
za nesrečno deco to,
ki trpi pod kletim tujcem,
da očuva nam zemljo.

VES ZBOR DEKLIC (samozavestno in s primernimi kretnjami):

Da očuva zemljo našo,
da očuva nam morje
gori od Tilmenta, Soče,
pa do Rečine hladne.

4. DEKLICA (stopi iz skupine, dvigne roki):

Ne obupaj, draga Mati,
saj imaš dovolj sinov!
Sveto bodo Ti služili,
zbrali vse pod skupen krov!

DEČKI (nastopijo):

(Strumno prikoraka na oder 11 mornarčkov z buzdovani v desnici. Obstoje v čelni vrsti):

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11

Skrit režiser jim tiho šteje: »Tri, štiri. En, dva, tri, štiri.« Na »en« skoči vsak drugi mornarček za korak nazaj, da je slika sledeča:

2 4 6 8 10
1 3 5 7 9 11

Tako stoje mirno do »štiri«. Na sledeči »en« stopijo z desno nogo naprej, dvignejo istočasno desnico z buzdovani, levica se skrči v pest ob boku, cči zro ostro naravnost predse in v zboru kriknejo):

Mi — — — — —

(Režiser tiho šteje dalje: »dva, tri, štiri«, nakaž nadaljuje zbor dečkov glasno in rezko):

— smo čuvarji Jadrana,
ves svet (mahnejo z buzdovanom navzdol ter stopijo z desno nogo zopet nazaj in obstoje mirno, vzbočenih prsi, roke stegnjene ob trupu navzdol, govore junaško dalje):

— to ve, ves svet to zna,
srce (levico na srce) pogumno
in zvesto,
pazljivo, (na drugi zlog stopijo z desno nogo spet naprej, dvignejo levo pest v višino srca, desno z buzdovanom še malo više, ostro zro predse in govore brez odmora):

— budno je oko.

(Na zadnji zlog skočijo z desno nogo spet nazaj, povesijo roke ter strumno stoje, medtem, ko se oglasi zbor deklic (ki so

ob nastopu dečkov stopile v ozadje, potem pa jih počasi zadaj in ob straneh obkolile):

Jadransko naše morje,
naš svetli gospodar,
njegove vale orje
naš brod in naš mornar.

DEČKI (dvignejo pesti v višino prsi):

Valov bobnečih hrum in šum
utrja v srcih nam pogum,
in vriš in piš valov besneč

(pri tem stihu postopoma dvigajo pesti ter jih ob zadnjem zlogu sunkoma spuste ob trup.)

podžiga ogenj nam plameč.
(Mirno stojte poslušajo.)

DEKLICE (s primernimi kretnjami):

Brez morja ni življenja,
brez morja je le smrt, ...
ko bo dovolj trpljenja,
sovražnik naš bo strt.

DEČKI (dvignejo obe roki nad glavo, desnica drži buzdovan, levica pest. S tako proseče iztegnjenimi rokami obstanejo skozi celo kitico, ki jo govore zaklinjaje ter ob zadnjem zlogu sunkoma povesijo roke):

Jadransko biserno morje,
uteši, izpolni nam želje,
da hrum valov in grom topov
nagnal sovraga bo domov!

DEKLICE:

Kar je od nekdanj naše,
ne damo več iz rok...

VSI:

Kdor misli pa drugače,
usmili se ga Bog!

(Ob zadnji besedi stopijo dečki z desnogo naprej ter grozeče dvignejo buzdovan, dekllice pa proseče in žalostno sklenejo roke ali sklonijo glave.)

(Na režiserjevo tiho štetje: »Tri, štiri, en...« skočijo dečki spet v prejšnji položaj, dekllice se zravnajo. Po majhnem presledku.)

DEČKI (dvignejo pesti v višino prsi):

Udar valov in grom topov
nagnal sovraga bo domov
in mi (dvignejo desnice kot ob nastopu ter stopijo z desno naprej)
čuvarji Jadrana,
zaukali bomo: Ura!

(Ob končnem vzkliku dvignejo obe roki, dekllice zavihate dotlej skrite zastavice, med vsemi pa zaplapola v ozadju velika naša trobojnica. Godba zaigra jugoslovensko himno in vsi na odru obstanejo tako, dokler ne pade zastor.)

KONEC

Čudni običaji

Zelo čudne, neverjetne običaje in navade imajo Arabci. Medtem ko pišemo mi od leve proti desni, pišejo Arabci ravno narobe, od desne proti levi. Naši brivci brijejo brado od zgoraj navzdol, arabski pa od spodaj navzgor. Pri nas poljubimo človeku, ki ga zelo cenimo, roko; Arabec pa stisne v takem primeru roko spoštovani osebi, potem pa poljubi sebi desnico. Če stopimo pri nas v trgovino, v pisarno ali če se nahajamo v sobi, kjer sprejemamo obiske, smo vedno odkriti. Arabec pa se v takem slučaju hitro po-

krije s fesom, ker velja pri njih za največjo neotesanost in neolikantost, če sprejmejo človeka z nepokrito glavo. Arabec cmoka, kadar pije kavo, tako grozno z ustnicami in jezikom, da bi se pri nas dostojnemu človeku želodec obračal. Pri nas peljejo ali nesejo mrliča od hiše žalosti na pokopališče z nogami naprej, pri Arabcih pa ravno narobe, z glavo naprej. Na naših pokopališčih stojte nagrobni spomeniki za grobom pri glavah umrlih; Arabci jih pa postavijo ravno narobe, k nogam.